

Η Ναυμαχία των Σπετσών στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ [Ενορίες](#)

Εκδήλωση αφιερωμένη στη μεγάλη ναυμαχία των Σπετσών στις 8-9-1822 και την παρέμβαση της Υπεραγίας Θεοτόκου, που έσωσε το νησί από βέβαιη καταστροφή, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 2 Νοεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Κεντρικός ομιλητής ήταν ο Ιστορικός και Θεολόγος π. Ανδρέας Κουμπής που παρουσίασε τα γεγονότα της εποχής.

Πρόκειται για ένα ιστορικό γεγονός, που όμως το σκεπάζει η Σκέπη της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Περιγράφοντας τα γεγονότα, ο π. Ανδρέας ξεκίνησε την αναφορά του από την Κυριακή των Βαΐων, στις 3 Απριλίου του 1821, όταν το νησί των Σπετσών επαναστάτησε πρώτο απ' όλα τα Ελληνικά νησιά.

Μετά την ορκωμοσία των καπεταναίων και την ύψωση της επαναστατικής σημαίας του νησιού σε όλα τα πλοία και τα κτίρια, δύο ναυτικές μοίρες αποπλέουν από το νησί για να αποκλείσουν και να κυριέψουν δύο μεγάλα και στρατηγικής σημασίας φρούρια, του Ναυπλίου και της Μονεμβασίας.

Έτσι αποκλείονται τα δύο φρούρια. Το μεν Ναύπλιο από μοίρα Σπετσιώτικων πλοίων με επικεφαλής τον «Αγαμέμνονα» στον οποίο επιβαίνει η Καπετάνισσα Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα. Πλοίαρχος στο πλοίο, ήταν ο γιός της Γιάννος Γιάννουζας.

Το δε φρούριο της Μονεμβασίας, απέκλεισε ο Ναύαρχος Γεώργιος Πάνου, με το πλοίο του «Σόλων».

Μετά τις Σπέτσες, σε σύντομο χρονικό διάστημα επαναστάτησαν κατά σειρά και άλλα δύο ναυτικά νησιά.

Τα Ψαρά στις 10 Απριλίου 1821, ανήμερα το Πάσχα, με υποκινητή τον Σπετσιώτη Γκίκα Τσούπα και η Ύδρα στις 17 Απριλίου 1821, Κυριακή του Θωμά, με τον ΥδραίΟ Οικονόμου.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε σε κάποια ιστορικά γεγονότα του 1822, που προηγήθηκαν της Ναυμαχίας των Σπετσών, αλλά διαμόρφωσαν ένα κλίμα.

«Το πρώτο γεγονός, ήταν η ναυμαχία του Πατραϊκού Κόλπου. Προς το τέλος του Ιανουαρίου απέπλευσε ο τουρκικός στόλος από τα Δαρδανέλια και στις 2 Φεβρουαρίου αγκυροβόλησε στον Πατραϊκό.

Τα τρία νησιά που είχαν επαναστατήσει, οργάνωσαν την επίθεση τους και με 63 πλοία αγκυροβόλησαν αρχικά στο Μεσολόγγι και στις 20 Φεβρουαρίου, έκαναν κατά μέτωπο επίθεση και απώθησαν τον εχθρικό στόλο προς το λιμάνι της Ζακύνθου.

Ήταν η πρώτη νικηφόρα ναυμαχία του ελληνικού στόλου, χωρίς την χρήση πυρπολικών».

Ένα δεύτερο περιστατικό, ήταν η επανάσταση της Χίου. Μετά από μια εντελώς βιαστική κίνηση, το νησί της Χίου επαναστατεί για δεύτερη φορά. Η πρώτη είχε γίνει λίγο μετά την κήρυξη της επανάστασης.

Οι Τούρκοι καταπνίγουν την επανάσταση την Μεγάλη Εβδομάδα του 1822. Οι νεκροί υπολογίζονται σε 23.000 και οι αιχμάλωτοι σε 50.000. Από τις 113.000 Χιωτών, μόνο μερικές χιλιάδες εξαθλιωμένων παραμένουν στο νησί. Πολλοί διασκορπίζονται στα ελεύθερα νησιά Ύδρας, Σπετσών και Σύρου και αλλού.

Η εκδίκηση πάρθηκε από τον Κανάρη στις 6 Ιουνίου, όταν κατέστρεψε την τουρκική ναυαρχίδα έξω από το λιμάνι της Χίου

Επόμενο γεγονός ήταν μία νέα διπλή επιχείρηση από ξηρά και θάλασσα, για να καταπνιγεί η Επανάσταση.

«Από ξηρά ο Δράμαλης ξεκίνησε από την Λάρισα για να φτάσει στην Τρίπολη. Τον ανέλαβε ο Κολοκοτρώνης και η στρατιά του Δράμαλη αποδεκατίστηκε στα

Δερβενάκια.

Από θάλασσα, η τουρκική αρμάδα, για να διαλύσει τον ελληνικό στόλο των τριών νήσων, πέρασε ανοιχτά από τις Σπέτσες, παρέπλευσε την Πελοπόννησο και αγκυροβόλησε στην Πάτρα. Δεν πλησίασε να στηρίξει τον Δράμαλη, ο οποίος έπαθε πανωλεθρία και πέθανε στην Κόρινθο», είπε ο π. Ανδρέας Κουμπής.

Το νησί των Σπετσών έχει ήδη οχυρωθεί με παράκτια κανονιοστάσια. Ο πληθυσμός έχει μεταφερθεί στην γειτονική Ύδρα.

Στο νησί μένουν περί τους 70 αγωνιστές, υπό τον Χατζηγιάννη Μέξη, ορκισμένοι να πεθάνουν υπερασπιζόμενοι το νησί τους.

Μπροστά στον πανίσχυρο τουρκο-αιγυπτιακό στόλο, παρατάσσονται για να τον αντιμετωπίσουν τα πλοία των τριών νήσων Ύδρας, Σπετσών και Ψαρών.

Η Ναυμαχία άρχισε στις 11 το πρωί και τελείωσε στις 6 το απόγευμα. Παρά την επιμονή του, ο εχθρικός στόλος δεν κατάφερε να διασπάσει το μέτωπο του ελληνικού στόλου των τριών νησιών και να αποβιβάσει στρατεύματα για να κάψει το νησί.

«Οι Σπετσιώτες, που παρακολουθούσαν τη Ναυμαχία από τα βράχια της Ύδρας, βλέποντας τους καπνούς, νόμιζαν ότι κάηκε το νησί τους και θρηνούσαν σπαρακτικά.

Τις απογευματινές ώρες, ένας γενναίος Σπετσιώτης, ο Κοσμάς Μπαρμπάτσης, κυβερνήτης πυρπολικού, τολμά να ορμήσει για να κάψει την τουρκική ναυαρχίδα.

Οι Τούρκοι βλέποντας την κίνηση αυτή, αν και διατηρούσαν την υπεροχή των όπλων και των πλοίων, αποφασίζουν να αποσυρθούν στο ανοιχτό πέλαγος και χάνονται» πρόσθεσε ο π. Ανδρέας Κουμπής .

Ήταν 8 Σεπτεμβρίου, ανήμερα του Γενεθλίου της Θεοτόκου. Οι Σπετσιώτες ύμνησαν τον πυρπολητή του Κοσμά, ως καταλύτη και αίτιο του τέλους της μεγάλης Ναυμαχίας, αλλά θεώρησαν και πίστεψαν ότι η σωτηρία του νησιού τους βασικά οφείλεται στην σκέπη της Υπεραγίας Θεοτόκου που εόρταζε την μέρα εκείνη και της αποδόθηκε η ονομασία «Αρμάτα».

Από τότε το νησί εορτάζει κάθε χρόνο στις 8 Σεπτεμβρίου, με ευχαριστήριους ύμνους στη Θεοτόκο που το σκέπασε και το έσωσε από την βάρβαρη επιδρομή και τιμώντας τους ένδοξους υπερασπιστές του.

Την εκδήλωση μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ: